

Ενότητα 1η :Η Ελένη και η καταστροφή της Τροίας

Εἰ ἐν Ἰλίῳ Ἑλένη ἦν, ἀπέδοντο ἄν αὐτήν τοῖς Ἑλλησιν οἱ Τρῶες,
Ἄν ἡ Ελένη ἦταν στην Τροία, οἱ Τρῶες θα τὴν ἔδιναν πίσω στους Ἕλληνες,

ἔκοντος γε ἢ ἄκοντος Ἀλεξάνδρου. Οὐ γάρ δὴ οὕτω γε φρενοβλαβῆς ἦν
με ἢ χωρὶς τῆ θέληση βέβαια του Ἀλέξανδρου. Γιατί βέβαια δεν ἦταν τόσο παράφρονας

Πρίαμος οὐδέ οἱ ἄλλοι Τρῶες,
ο Πρίαμος, οὔτε οἱ ἄλλοι Τρῶες,

ὥστε τοῖς σφετέροις σώμασι καὶ τοῖς τέκνοις καὶ τῇ πόλει κινδυνεύειν ἐβούλοντο,
ὥστε να ἤθελαν να θέτουν σε κίνδυνο τὴ ζωὴ τῆ δική τους και των παιδιῶν τους και τὴν πόλη τους

ὅπως Ἀλέξανδρος Ἑλένη συνοικῆ. Εἰ δέ τοι
για να ζει ο Ἀλέξανδρος με τὴν Ελένη. Ἀλλά, αν βέβαια

καὶ ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις ταῦτα ἐγίγνωσκον, ἐπεὶ πολλοὶ μὲν τῶν ἄλλων Τρῶων,
και στα πρώτα χρόνια εἶχαν αὐτὴ τὴ γνώμη, ὅταν πολλοὶ ἀπὸ τους ἄλλους Τρῶες

μάλιστα δέ οἱ αὐτοῦ υἱεῖς, ὅποτε συμμίσγοιεν τοῖς Ἑλλησιν, ἀπώλλυντο,
και μάλιστα και οἱ γιοι του, κάθε φορὰ που συγκρούονταν με τους Ἕλληνες, σκοτώνονταν,

Πρίαμος, εἰ καὶ αὐτὸς Ἑλένη συνῶκει, ἀπέδωκεν ἄν αὐτήν Μενελάῳ,
ο Πρίαμος, ἀκόμη κι αν ο ἴδιος συγκατοικοῦσε με τὴν Ελένη, θα τὴν ἔδινε πίσω στο Μενέλαο,

ἵνα αὐτὸς καὶ οἱ ὑπήκοοι αὐτοῦ ἀπαλλαγεῖεν τῶν παρόντων κακῶν.
για να ἀπαλλαγεῖ ο ἴδιος και οἱ υπὴκοοὶ του ἀπὸ τις παρούσες συμφορές.

Ἄλλ' οὐ γάρ εἶχον Ἑλένην ἀποδοῦναι
Ἀλλά, πράγματι, δεν εἶχαν τὴν Ελένη, ὥστε να τὴν επιστρέψουν,

οὐδέ λέγουσιν αὐτοῖς τὴν ἀλήθειαν ἐπίστευον οἱ Ἕλληνες,
οὔτε τους πίστευαν οἱ Ἕλληνες, παρόλο που αὐτοὶ ἔλεγον τὴν ἀλήθεια,

ὥς μὲν ἐγὼ γνώμην ἀποφαίνομαι, τοῦ δαιμονίου παρασκευάζοντος ὅπως πανωλεθρία ἀπολόμενοι
ὅπως ἐγὼ πιστεύω, ἐπειδὴ ο θεὸς μηχανευόταν με τὴν ολοκληρωτικὴ τους καταστροφή

καταφανές τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις ποιήσωσι,
να κάνουν ολοφάνερο στους ἀνθρώπους αὐτό,

ὥς τῶν μεγάλων ἀδικημάτων μεγάλαι εἰσὶ καὶ αἱ τιμωρίαι παρὰ τῶν θεῶν
ὅτι δηλαδὴ για τα μεγάλα ἀδικήματα μεγάλες εἶναι και οἱ τιμωρίες ἀπὸ τους θεοὺς.

Ενότητα 2η:Θυσία για την πατρίδα

Ὅστε προσήκει τούτους εὐδαιμονεστάτους ἡγεῖσθαι, οἵτινες
Επομένως ταιριάζει να θεωρούμε αυτούς πάρα πολύ ευτυχισμένους, οι οποίοι

ὑπὲρ μεγίστων καὶ καλλίστων κινδυνεύσαντες οὕτω τὸν βίον ἐτελεύτησαν,
αφού κινδύνευσαν για τα πιο μεγάλα και πιο ωραία, έτσι τελείωσαν τη ζωή τους,

οὐκ ἐπιτρέψαντες περὶ αὐτῶν τῇ τύχῃ οὐδ' ἀναμείναντες τὸν αὐτόματον θάνατον,
χωρίς (δηλαδή) να εμπιστευθούν τους εαυτούς τους στην τύχη ούτε να περιμένουν το φυσικό θάνατο,

ἀλλ' ἐκλεξάμενοι τὸν κάλλιστον. Καὶ γάρ τοι ἀγήρατοι μὲν αὐτῶν αἱ μνήμαι,
αλλά με το να επιλέξουν τον πιο ωραίο. Και γι' αυτό βέβαια οι μνήμες τους είναι αγέραστες

ζηλωταὶ δὲ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων αἱ τιμαί· οἳ πενθοῦνται μὲν
οι τιμές τους όμως είναι αξιοζήλευτες απ' όλους τους ανθρώπους · αυτοί πενθούνται μεν

διὰ τὴν φύσιν ὡς θνητοί, ὑμνοῦνται δὲ ὡς ἀθάνατοι διὰ τὴν ἀρετὴν.
λόγω της (θνητής) φύσης τους ως θνητοί, υμνοῦνται όμως ως αθάνατοι λόγω της γενναιότητάς τους.

Καὶ γάρ τοι θάπτονται δημοσίᾳ,
Και γι' αυτό βέβαια θάβονται με δημόσια φροντίδα

καὶ ἀγῶνες τίθενται ἐπ' αὐτοῖς ῥώμης καὶ σοφίας καὶ πλούτου,
και καθιερώνονται προς τιμή τους αγώνες δύναμης και σοφίας και πλούτου,

ὡς ἀξίους ὄντας τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότας
με την ιδέα ότι είναι άξιοι αυτοί που έχουν σκοτωθεί στον πόλεμο

ταῖς αὐταῖς τιμαῖς καὶ τοὺς ἀθανάτους τιμᾶσθαι. Ἐγὼ μὲν οὖν αὐτούς
να τιμούνται με τις ίδιες τιμές που τιμούνται και οι αθάνατοι. Εγώ λοιπόν αυτούς

καὶ μακαρίζω τοῦ θανάτου καὶ ζηλῶ,
και τους καλοτυχίζω για το θάνατό τους και τους ζηλεύω

καὶ μόνοις τούτοις ἀνθρώπων οἶμαι κρεῖττον εἶναι γενέσθαι, οἵτινες,
και θεωρώ ότι μόνο αυτοί από τους ανθρώπους άξιζαν περισσότερο να ζήσουν, οι οποίοι,

ἐπειδὴ θνητῶν σωμάτων ἔτυχον,
αφού έτυχε να έχουν θνητά σώματα,

ἀθάνατον μνήμην διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν κατέλιπον.
κληροδότησαν αθάνατη μνήμη λόγω της γενναιότητάς τους.

Ενότητα 3η : Η κατοχή της εξουσίας δεν εγγυάται την ευτυχία

Εἰ δέ σύ οἶε ὡς πλείω ἔχων τῶν ἰδιωτῶν κτήματα ὁ τύραννος
Ἄν λοιπόν εσύ νομίζεις πως επειδή ο τύραννος έχει περισσότερα αγαθά απ' τους απλούς πολίτες,

διὰ τοῦτο καί πλείω ἀπ' αὐτῶν εὐφραίνεται, οὐδέ τοῦτο οὕτως ἔχει, ὦ Σιμωνίδη,
γί' αὐτό και χαίρεται περισσότερο εξαιτίας αυτών, ούτε αυτό είναι έτσι, Σιμωνίδη,

ἀλλ' ὥσπερ οἱ ἀθληταί οὐχ ὅταν ἰδιωτῶν γένωνται κρείττονες,
ἀλλά, ὅπως ακριβῶς οι αθλητές, όχι όταν γίνονται καλύτεροι από τους πολίτες,

τοῦτ' αὐτούς εὐφραίνει, ἀλλ' ὅταν τῶν ἀνταγωνιστῶν ἦττους,
αὐτό τους ευχαριστεί, ἀλλά όταν (γίνονται) κατώτεροι ἀπό τους ανταγωνιστές τους,

τοῦτ' αὐτούς ἀνιᾶ, οὕτω καί ὁ τύραννος
αὐτό τους ενοχλεῖ, έτσι και ο τύραννος,

οὐχ ὅταν τῶν ἰδιωτῶν πλείω φαίνηται ἔχων, τότε εὐφραίνεται, ἀλλ' ὅταν
όχι όταν είναι φανερό ὅτι έχει περισσότερα ἀπό τους πολίτες, τότε χαίρεται, ἀλλά όταν

ἐτέρων τυράννων ἐλάττω ἔχη, τούτῳ λυπεῖται·
έχει λιγότερα ἀπὸ ἄλλους τυράννους, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ στεναχωριέται·

τούτους γάρ ἀνταγωνιστάς ἡγεῖται αὐτῷ τοῦ πλούτου εἶναι.
γιατί θεωρεῖ ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἀνταγωνιστές του στον πλούτο.

Οὐδέ γε θᾶπτόν τι γίγνεται τῷ τυράννῳ ἢ τῷ ἰδιώτῃ ὧν ἐπιθυμεῖ.
Ούτε βέβαια ο τύραννος αποκτά κάτι ἀπὸ ὅσα ἐπιθυμεῖ γρηγορότερα ἀπὸ τον ἀπλό πολίτη.

Ὅ μὲν γάρ ἰδιώτης οἰκίας ἢ ἀγροῦ ἢ οἰκέτου ἐπιθυμεῖ, ὁ δὲ τύραννος ἢ πόλεων ἢ χώρας πολλῆς
Γιατί ο μὲν πολίτης ἐπιθυμεῖ σπίτι ἢ ἀγρό ἢ δούλο, ο δε τύραννος ἢ πόλεις ἢ μεγάλες περιοχές

ἢ λιμένων ἢ ἀκροπόλεων ἰσχυρῶν [...] Ἀλλὰ μέντοι καί πένητας ὄψει οὐχ οὕτως ὀλίγους
ἢ λιμάνια ἢ ἰσχυρές ἀκροπόλεις [...] Ἀλλὰ βέβαια και φτωχοὺς θα δεις ὄχι τόσο λίγους

τῶν ἰδιωτῶν ὡς πολλοὺς τῶν τυράννων.
ἀπὸ τους πολίτες ὅσο πολλοὺς ἀπὸ τους τυράννους.

Οὐ γάρ τῷ ἀριθμῷ οὔτε τὰ πολλά κρίνεται οὔτε τὰ ὀλίγα,
Γιατί με βάση το πλήθος οὔτε τα πολλά κρίνονται οὔτε τα λίγα,

ἀλλὰ πρὸς τὰς χρήσεις· ὥστε τὰ μὲν ὑπερβάλλοντα τὰ ἱκανά πολλά ἐστί,
ἀλλὰ με βάση τη χρησιμότητά· ὥστε ὅσα ξεπερνούν τα ἀρκετά εἶναι πολλά,

τὰ δὲ τῶν ἱκανῶν ἐλλείποντα ὀλίγα. Τῷ οὖν τυράννῳ τὰ πολλαπλάσια
ενῶ ὅσα υπολείπονται ἀπὸ τα ἀρκετά εἶναι λίγα. Για τον τύραννο, λοιπόν, τα πολλαπλάσια

ἦττον ἱκανά ἐστίν εἰς τὰ ἀναγκαῖα δαπανήματα ἢ τῷ ἰδιώτῃ.
εἶναι λιγότερο ἀρκετά για τις ἀναγκαῖες δαπάνες ἀπὸ ὅτι για τον πολίτη.

Ενότητα 4η: Τα πλεονεκτήματα της ειρήνης

Ἄρ' οὖν ἂν ἐξαρκέσειεν ἡμῖν, εἰ τὴν πόλιν ἀσφαλῶς οἰκοῖμεν
Ἄραγε, λοιπόν, θα ήταν αρκετό σ' εμάς, αν την πόλη κατοικούμε με ασφάλεια

καὶ τὰ περί τόν βίον εὐπορώτεροι γιγνοίμεθα καὶ τὰ τε πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ὁμονοοῖμεν
και στα σχετικά με τη ζωή γινόμαστε πλουσιώτεροι και έχουμε ομόνοια μεταξύ μας

καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν εὐδοκιμοῖμεν; Ἐγὼ μὲν γάρ ἡγοῦμαι τούτων ὑπαρξάντων
και χαίρουμε εκτίμησης μεταξύ των Ελλήνων; Γιατί εγώ βέβαια θεωρώ ότι αν γίνουν αυτά

τελέως τὴν πόλιν εὐδαιμονήσειν. Ὁ μὲν τοίνυν πόλεμος
η πόλη ολοκληρωτικά θα ευτυχήσει. Ο μεν πόλεμος,

ἀπάντων ἡμᾶς τῶν εἰρημένων ἀποστέρηκεν καὶ γάρ πενεστέρους ἐποίησεν
όλα αυτά που έχουν λεχθεί έχει στερήσει από εμάς και πράγματι φτωχότερους μας έκανε

καὶ πολλοὺς κινδύνους ὑπομένειν ἠνάγκασεν
και πολλούς κινδύνους μας ανάγκασε να ανεχτούμε

καὶ πρὸς τοὺς Ἑλληνας διαβέβληκεν καὶ πάντας τρόπους
και απέναντι στους Έλληνες μας έχει συκοφαντήσει και με κάθε τρόπο

τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς. Ἦν δέ τὴν εἰρήνην ποιησώμεθα, [...] μετὰ πολλῆς μεν ἀσφαλείας
μας έχει ταλαιπωρήσει. Αν όμως κάνουμε την ειρήνη, [...]με πολλή ασφάλεια

τὴν πόλιν οἰκήσομεν, ἀπαλλαγέντες πολέμων καὶ κινδύνων καὶ ταραχῆς, [...]
θα κατοικούμε την πόλη, αφού απαλλαγούμε από πολέμους και κινδύνους και διχόνοιες, [...]

καθ' ἐκάστην δέ τὴν ἡμέραν πρὸς εὐπορίαν ἐπιδώσομεν, [...] ἀδεῶς γεωργοῦντες
και θα κάθε μέρα γινόμαστε πιο εύποροι, [...] χωρίς φόβο καλλιεργώντας τη γη

καὶ τὴν θάλατταν πλέοντες καὶ ταῖς ἄλλαις ἐργασίαις ἐπιχειροῦντες
και πλέοντας τη θάλασσα και ασχολούμενοι με τα άλλα επαγγέλματα

αἶ νῦν διὰ τόν πόλεμον ἐκλελοίπασιν. Ὀψόμεθα δέ τὴν πόλιν
τα οποία έχουν εκλείψει λόγω του πολέμου. Και θα δούμε την πόλη

διπλασίας μὲν ἢ νῦν τὰς προσόδους λαμβάνουσαν, μεστήν δέ γιγνομένην ἐμπόρων καὶ ξένων
τα διπλάσια έσοδα απ' ό,τι τώρα να έχει και να είναι γεμάτη από εμπόρους και ξένους

καὶ μετοίκων, ὧν νῦν ἐρήμη καθέστηκεν. Τό δέ μέγιστον·
και μετοίκους, από τους οποίους τώρα έχει ερημωθεί. Και το σημαντικότερο·

συμμάχους ἔξομεν ἅπαντας ἀνθρώπους,
συμμάχους θα έχουμε όλους τους ανθρώπους,

οὐ βεβιασμένους, ἀλλά πεπεισμένους.
όχι εξαναγκασμένους, αλλά με τη θέλησή τους.

Ενότητα 5η: Η ισονομία των πολιτών εγγύηση της δημοκρατίας

Ἔστι δέ δικαστῶν νοῦν ἔχόντων περὶ τῶν ἀλλοτρίων τὰ δίκαια ψηφίζομένους
Εἶναι καθήκον των συνετῶν δικαστῶν παίρνοντας δίκαιες αποφάσεις για τις υποθέσεις των άλλων

ἄμα καὶ τὰ σφέτερόν αὐτῶν εὖ τίθεσθαι. Καὶ μηδεὶς ὑμῶν,
να τακτοποιούν συγχρόνως και ὅσα ἔχουν σχέση με τους ἴδιους. Και κανείς από σας,

εἰς τοῦτ' ἀποβλέψας, ὅτι πένης εἰμί καὶ τοῦ πλήθους εἷς,
λαμβάνοντας υπόψη του αυτό, ὅτι δηλαδή εἶμαι φτωχός κι ἕνας από τον απλό λαό,

ἀξιούτω τοῦ τιμήματος ἀφαιρεῖν. Οὐ γὰρ δίκαιον
ας μη θεωρεῖ σωστό να ελαττώσει το πρόστιμο. Γιατί δεν είναι δίκαιο

ἐλάττους ποιεῖσθαι τὰς τιμωρίας ὑπὲρ τῶν ἀδόξων ἢ τῶν διωνομασμένων,
να επιβάλλετε ηπιότερες ποινές στους αφανείς απ' ὅ,τι στους επιφανείς,

οὐδέ χείρους ἡγεῖσθαι τοὺς πενομένους ἢ τοὺς πολλά κεκτημένους.
οὔτε να θεωρεῖτε υποδεέστερους τους φτωχοὺς από αυτούς που κατέχουν πολλά.

Ἵμᾶς γὰρ ἂν αὐτοὺς ἀτιμάζοιτ' εἰ τοιαῦτα γινώσκοιτε περὶ τῶν πολιτῶν. Ἔτι δε
Γιατί θα ατιμάζατε τους εαυτούς σας, αν τέτοια αποφασίζατε για τους πολίτες. Και ακόμα

καὶ πάντων ἂν εἴη δεινότατον, εἰ δημοκρατουμένης τῆς πόλεως
θα ἦταν το πιο φοβερό απ' ὅλα, ενώ η πόλη ἔχει δημοκρατικό καθεστώς,

μή τῶν αὐτῶν ἅπαντες τυγχάνοιμεν [...].
δεν απολαμβάναμε ὅλοι τα ἴδια δικαιώματα [...].

Οὐκ, ἂν γέ μοι πεισθῆθ', οὕτω διακείσεσθε πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς
Αν βέβαια πεισθεῖτε σε μένα, δε θα συμπεριφερθεῖτε με αὐτὸν τον τρόπο στους εαυτούς σας,

οὐδέ διδάξετε τοὺς νεωτέρους καταφρονεῖν τοῦ πλήθους τῶν πολιτῶν,
οὔτε θα διδάξετε στους νεότερους να περιφρονούν τον απλό λαό των πολιτῶν,

οὐδέ ἀλλοτρίους ἡγήσεσθ' εἶναι τοὺς τοιούτους τῶν ἀγώνων,
οὔτε θα θεωρήσετε ὅτι εἶναι ξένες τέτοιας λογῆς υποθέσεις,

ἀλλ' ὡς ὑπὲρ αὐτοῦ δικάζων οὕτως ἕκαστος ὑμῶν οἶσει τὴν ψῆφον.
αλλά με την ιδέα ὅτι δικάζει για λογαριασμό του ἔτσι ο καθένας από σας θα ψηφίσει.

Ἄπαντας γὰρ ὁμοίως ἀδικοῦσιν οἱ τολμῶντες τοῦτον τὸν νόμον παραβαίνειν
Γιατί ὅλους ὁμοια ἀδικούν αυτοὶ που τολμούν να παραβαίνουν αὐτὸν το νόμο

τὸν ὑπὲρ τῶν σωμάτων τῶν ὑμετέρων κείμενον.
που ισχύει για την προστασία της δικῆς σας σωματικῆς ακεραιότητάς.

Ενότητα 6η: Η μουσική εξημερώνει

Μουσικήν [...] πᾶσι μὲν ἀνθρώποις ὄφελος ἀσκεῖν, Ἀρκάσι δέ

Τη μουσική είναι ὄφελος για ὅλους τους ἀνθρώπους να την ασκούν, για τους Ἀρκάδες ὅμως

καί ἀναγκαῖον. [...] Παρά μόνοις γάρ Ἀρκάσι πρῶτον μὲν οἱ παῖδες

εἶναι και ἀναγκαῖο. [...] Γιατί μόνο στους Ἀρκάδες πρῶτον τα παιδιὰ

ἐκ νηπίων ἄδειν ἐθίζονται

ἀπό τη νηπιακή τους ηλικία συνηθίζουν

κατά νόμους τούς ὕμνους καί παιᾶνας, οἷς

σύμφωνα με τους μουσικούς ρυθμούς να τραγουδούν τους ὕμνους και τους παιάνες, με τους

ἕκαστοι κατά τὰ πάτρια τούς ἐπιχωρίους ἥρωας καί θεούς ὕμνοῦσι·

οποῖους (δηληδῆ) ο καθένας σύμφωνα με τα πατροπαράδοτα ἔθιμα υμνεῖ τους τοπικούς ἥρωες και τους θεούς·

μετά δέ ταῦτα [...] πολλῆ φιλοτιμίᾳ χορεύουσι κατ' ἐνιαυτόν

και μετά ἀπό αὐτά με πολύ συναγωνισμό παίρνουν μέρος σε κυκλικό χορό (και ψάλλουν ἄσμα προς τιμή του θεοῦ) κάθε χρόνο

τοῖς Διονυσιακοῖς αὐληταῖς ἐν τοῖς θεάτροις [...] Καί τῶν μὲν ἄλλων μαθημάτων

με τη συνοδεία των αὐλητῶν του Διονύσου στα θεάτρα [...] Και ἀπό τα ἄλλα μαθήματα

ἀρνηθῆναί τι μή γιγνώσκειν οὐδέν αἰσχρόν ἡγοῦνται, τήν γε μὴν ᾠδήν

δε θεωροῦν καθόλου ντροπή να παραδεχτοῦν ὅτι δε γνωρίζουν κάτι, ἀλλά το τραγούδι βέβαια

οὔτ' ἀρνηθῆναι δύνανται διά τό κατ' ἀνάγκην πάντας μανθάνειν,

οὔτε μποροῦν να το ἀρνηθοῦν, ἐπειδή υποχρεωτικά ὅλοι το μαθαίνουν,

οὔθ' ὁμολογοῦντες ἀποτριβεσθαι

οὔτε, ἐάν το παραδεχτοῦν, (μποροῦν) να ἀπαλλαγοῦν ἀπό αὐτό,

διά τό τῶν αἰσchrῶν παρ' αὐτοῖς νομίζεσθαι τοῦτο. [...] Ταῦτά τέ μοι δοκοῦσιν

ἐπειδή αὐτό θεωρεῖται ντροπή στα μέρη τους. [...] Και μου φαίνεται

οἱ πάλαι παρεισαγαγεῖν οὐ τρυφῆς καί περιουσίας χάριν,

ὅτι αὐτά τα θέσπισαν οἱ παλιοῖ ὄχι για να καλλιεργήσουν τη φιληδονία και την επίδειξη πλούτου,

ἀλλά θεωροῦντες μὲν τήν ἐκάστων αὐτουργίαν καί συλλήβδην

ἀλλά ἐπειδή παρακολουθοῦσαν το μόχθο του καθενός (ἀπό αὐτούς) και με λίγα λόγια

τό τῶν βίων ἐπίπονον καί σκληρόν, θεωροῦντες δέ τήν τῶν ἡθῶν αὐστηρίαν,

τον ἐπίπονο και σκληρό χαρακτήρα της ζωῆς τους, και ἐπειδή παρατηροῦσαν την αὐστηρότητα των ἡθῶν,

ἥτις αὐτοῖς παρέπεται διά τήν τοῦ περιέχοντος ψυχρότητα καί στυγνότητα

η οποία τους ἀκολουθεῖ ἐξαιτίας του ψύχους και της τραχύτητας του τόπου

τήν κατά τό πλεῖστον ἐν τοῖς τόποις ὑπάρχουσαν.

στον οποίο ζουν που ὑπάρχει στο μεγαλύτερο μέρος σε αὐτούς (τους τόπους).

Ενότητα 7η: Η επιστήμη στην υπηρεσία της άμυνας του κράτους

Καί μέντοι καί Αρχιμήδης, Ίέρωνι τῷ βασιλεῖ συγγενῆς ὢν καί φίλος, ἔγραψεν ὡς
Και βέβαια και ο Αρχιμήδης ὄντας συγγενῆς και φίλος του βασιλιά Ιέρωνα, ἔγραψε ὅτι

τῇ δοθείσῃ δυνάμει τό δοθέν βάρος κινήσαι δυνατόν ἔστι
εἶναι δυνατό να κινήσει κανείς με μια δοσμένη δύναμη ἕνα δεδομένο βάρος

καί νεανιευσάμενος [...] εἶπεν ὡς εἰ γῆν εἶχεν ἑτέραν, ἐκίνησεν ἄν ταύτην
κι αφού καυχῆθηκε σαν μικρό παιδί [...] εἶπε ὅτι αν εἶχε ἄλλη γη, θα κινούσε αυτήν,

μεταβάς εἰς ἐκείνην. Θαυμάσαντος δέ τοῦ Ίέρωνος, καί δεηθέντος εἰς ἔργον ἔξαγαγεῖν
αφού πήγαινε σ' εκείνη. Και ὅταν ἀπόρησε ο Ίέρων, και ζήτησε στην πράξη να επιδείξει

τό πρόβλημα καί δεῖξαι τι τῶν μεγάλων κινούμενον ὑπό σμικρᾶς δυνάμεως,
τη θεωρία του και να δείξει ὅτι κάτι ἀπό τα μεγάλα κινείται ἀπό μικρή δύναμη,

ὄλκάδα τριάρμενον τῶν βασιλικῶν πόνω μεγάλω και χειρὶ πολλῇ
φορτηγὸ πλοῖο με τρία κατάρτια ἀπό τα βασιλικά, αφού με μεγάλο κόπο και με πολλά χέρια

νεωλκηθεῖσαν, ἐμβαλὼν ἀνθρώπους τε πολλούς
τρᾶβηξαν ἀπό τη θάλασσα στη στεριά, αφού ἔβαλε μέσα σ' αυτό και πολλούς ἀνθρώπους

καί τόν συνήθη φόρτον, αὐτός ἄπωθεν καθημένος, οὐ μετὰ σπουδῆς ἀλλ' ἠρέμα
και το συνηθισμένο φορτίο, ο ἴδιος ἀπό μακριά καθισμένος, ὄχι με βιασύνη ἀλλὰ ἠρέμα

τῇ χειρὶ σείων ἀρχὴν τινα πολυσπάστου,
μετακινώντας με το χέρι του την ἀρχή του σχοινιοῦ ἀπό ἕνα σύστημα τροχαλιῶν,

προσηγάγετο, λείως καί ἀπταιστως ὥσπερ διὰ θαλάσσης ἐπιθέουσαν.
το τράβηξε προς το μέρος του ομαλά και χωρίς δυσκολία, σαν να διέσχισε τη θάλασσα.

Ἐκπλαγεῖς οὖν ὁ βασιλεὺς καί συννοήσας τῆς τέχνης τὴν δύναμιν, ἔπεισε τόν Αρχιμήδην
Ἐκπληκτος, λοιπόν, ο βασιλιάς και κατανοώντας τη δύναμη της τέχνης, ἔπεισε τον Αρχιμήδη

ὅπως αὐτῷ τὰ μέν ἀμυνομένω τὰ δ' ἐπιχειροῦντι μηχανήματα κατασκευάσει
να κατασκευάσει για αὐτόν μηχανήματα ἄλλα για περιπτώσεις ἀμυντικοῦ πολέμου κι ἄλλα για ἐπιθετικό πόλεμο,

πρὸς πᾶσαν ἰδέαν πολιορκίας. Οἷς αὐτός μέν οὐκ ἐχρήσατο,
για κάθε εἶδους πολιορκία. Αὐτὰ δεν τα χρησιμοποίησε ο ἴδιος

τοῦ βίου τό πλεῖστον ἀπόλεμον καί πανηγυρικόν βιώσας,
αφού ἔζησε το μεγαλύτερο μέρος της ζωῆς του χωρίς πόλεμο και γεμάτο ἀπολαύσεις

τότε δ' ὑπῆρχε τοῖς Συρακοσίοις εἰς δέον ἢ παρασκευή,
τότε ὁμως υπῆρχε στους Συρακούσιους για τις ἀνάγκες τους ο ἐξοπλισμός

καί μετὰ τῆς παρασκευῆς ὁ δημιουργός.
και μαζί με τον ἐξοπλισμό και ο δημιουργός.

Ενότητα 8η: Ένα παράδειγμα σεβασμού προς τους γονείς

Λέγεται γοῦν ἐν Σικελία (εἰ γάρ καί μυθωδέστερόν ἐστιν, ἀλλ' ἀρμόσει
Λέγεται, πράγματι, ὅτι στη Σικελία (γιατί αν και μοιάζει πιο πολύ με μύθο, αλλά ταιριάζει

καί ὑμῖν ἅπασι τοῖς νεωτέροις ἀκοῦσαι) ἐκ τῆς Αἴτνης ῥύακα πυρός γενέσθαι·
και σε εσάς όλους τους νεώτερους να το ακούσετε) από την Αίτνα ξεπήδησε ένα ρυάκι φωτιάς·

τοῦτον δέ ῥεῖν φασιν ἐπί τέ τήν ἄλλην χώραν, καί δὴ καί πρὸς πόλιν τινά
αυτό, λοιπόν, λένε ὅτι ἔρεε πρὸς τὴν υπόλοιπὴν χώρα, και μάλιστα και πρὸς κάποια πόλη

τῶν ἐκεῖ κατοικουμένων. Τούς μὲν οὖν ἄλλους ὀρμηῆσαι πρὸς φυγὴν,
από αυτές που κατοικούνταν εκεί. (Λένε) λοιπόν ὅτι ἄλλοι μὲν ἄνθρωποι ὀρμησαν να
ξεφύγουν

τὴν αὐτῶν σωτηρίαν ζητοῦντας, ἓνα δέ τινα τῶν νεωτέρων, ὀρῶντα
αναζητῶντας τὴ δική σωτηρία τους, κάποιος ὁμῶς ἀπὸ τους νεότερους, επειδή ἔβλεπε

τόν πατέρα πρεσβύτερον ὄντα καί οὐχί δυνάμενον ἀποχωρεῖν, ἀλλὰ ἐγκαταλαμβανόμενον,
πως ο πατέρα του ἦταν ο γεροντότερος και δεν μπορούσε να φύγει (μακριά), ἀλλὰ ἦταν
παγιδευμένος (μέσα εκεί) ἀπὸ τὴ λάβα,

ἀράμενον φέρειν. Φορτίου δ', οἶμαι, προσγενομένου
αφού τον πήρε στους ώμους του, τον κουβάλησε. Επειδή, ὁμῶς, νομίζω, του προστέθηκε
φορτίο

καί αὐτός ἐγκατελήφθη. Ὅθεν δὴ καί ἄξιον θεωρῆσαι τό θεῖον,
και ο ἴδιος παγιδεύτηκε (μέσα εκεί). Ἀπὸ αὐτό το γεγονός βέβαια αξίζει να παρατηρήσουμε το
θεϊκό (σημάδι),

ὅτι τοῖς ἀνδράσιν τοῖς ἀγαθοῖς εὐμενῶς ἔχει.
ὅτι δηλαδή ευνοεί τους ενάρετους ανθρώπους.

Λέγεται γάρ κύκλω τόν τόπον ἐκεῖνον περιορεῦσαι τό πῦρ καί σωθῆναι
Γιατί, λέγεται πως ἡ λάβα κύλησε ολόγυρα και περικύκλωσε το μέρος εκείνο και σώθηκαν

τούτους μόνους, ἀφ' ὧν καί τό χωρίον ἔτι καί νῦν προσαγορεύεσθαι
μόνο αυτοί, ἀπὸ τους οποίους και ἡ περιοχὴ ἀκόμη και σήμερα (λέγεται πως) ἀποκαλεῖται

τῶν εὐσεβῶν χωρὸν· τούς δέ ταχεῖαν τὴν ἀποχώρησιν ποιησαμένους
«χώρος των ευσεβῶν»· και ὅσοι ἐφυγαν γρήγορα

καί τούς ἑαυτῶν γονέας ἐγκαταλιπόντας, ἅπαντας ἀπολέσθαι
εγκαταλείποντας τους γονείς τους, (λέγεται πως) ὅλοι χάθηκαν.

Ενότητα 9η: Οι νόμοι επισκέπτονται το Σωκράτη στη φυλακή

Εἰ μέλλουσιν ἡμῖν ἐνθένδε εἶτε ἀποδιδράσκειν, εἴθ' ὅπως δεῖ
Ἄν, ἐνῶ σκοπεύουμε εμεῖς εἶτε νὰ δραπετεύσουμε ἀπὸ ἐδῶ, εἶτε ὅπως πρέπει

ὀνομάσαι τοῦτο, ἐλθόντες οἱ νόμοι καὶ τό κοινόν τῆς πόλεως
νὰ ονομάσουμε αὐτό, ὅταν ἐρθοῦν οἱ νόμοι καὶ οἱ δημόσιες ἀρχές

ἐπιστάντες ἔροιντο· Εἶπέ μοι, ὦ Σώκρατες, τί ἐν νῶ ἔχεις ποιεῖν;
καὶ σταθοῦν μπροστά μας καὶ μας ρωτήσουν: Πες μου, Σωκράτη, τι ἔχεις στο νοῦ σου νὰ κάνεις;

Ἄλλο τι ἢ τούτῳ τῶ ἔργῳ ᾧ ἐπιχειρεῖς διανοῆ τούς τε νόμους
Κάτι ἄλλο ἢ με αὐτό το ἔργο με το οποίο επιχειρεῖς σκέφτεσαι καὶ τους νόμους

ἡμᾶς ἀπολέσαι καὶ σύμπασαν τὴν πόλιν τό σόν μέρος; Ἦ δοκεῖ σοι
εμάς νὰ καταστρέψεις καὶ ολόκληρη τὴν πόλη, ὅσο περνᾷ ἀπὸ το χέρι σου; Ἦ σου φαίνεται

οἷόν τε ἔτι ἐκείνην τὴν πόλιν εἶναι καὶ μὴ ἀνατετράφθαι, ἐν ἣ
ὅτι εἶναι δυνατό νὰ υπάρξει ἀκόμη ἐκείνη ἡ πόλη καὶ νὰ μὴν ἔχει καταλυθεῖ, στὴν οποία

ἂν αἱ γενόμεναι δίκαι μὴδὲν ἰσχύωσιν ἀλλὰ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν
οἱ δικαστικὲς ἀποφάσεις δὲν θὰ ἔχουν καθόλου δύναμη ἀλλὰ ἀπὸ τους ἀπλούς πολίτες

ἄκυροί τε γίνωνται καὶ διαφθείρωνται; Τί ἐροῦμεν, ὦ Κρίτων, πρὸς ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα;
καὶ ἀκυρώνονται καὶ καταργοῦνται; Τι θὰ πούμε, Κρίτωνα, σ' αὐτά καὶ σε ἄλλα τέτοια;

Πολλὰ γὰρ ἂν τις ἔχοι, ἄλλως τε καὶ ῥήτωρ, εἰπεῖν ὑπὲρ τούτου τοῦ νόμου
Γιατί πολλά θὰ μπορούσε κάποιος νὰ πει, κι εἰδικὰ ῥήτορας, γιὰ (νὰ προστατεύσει) αὐτό το νόμο

ἀπολλυμένου ὅς τὰς δίκας τὰς δικασθείσας προστάτει κυρίας εἶναι.
που κινδυνεύει νὰ καταλύθει, ὁ οποίος (νόμος) ὀρίζει οἱ δικαστικὲς ἀποφάσεις νὰ εἶναι ἐγκυρες.

Ἦ ἐροῦμεν πρὸς αὐτούς ὅτι «Ἡδίκη γὰρ ἡμᾶς ἢ πόλις καὶ οὐκ ὀρθῶς τὴν δίκην ἔκρινεν;»
Ἦ θὰ πούμε σ' αὐτούς ὅτι «μας ἀδίκησε πράγματι ἡ πολιτεία καὶ δὲν ἔκρινε δίκαια τὴ δίκη;»

Ταῦτα ἢ τι ἐροῦμεν;
Αὐτά ἢ κάτι ἄλλο θὰ πούμε;

Ενότητα 10η: Μια τιμητική εξορία

Οί μὲν ἄλλοι πάντες ὅσοι φεύγουσιν ἀδίκως, ἢ δέονται τῶν πολιτῶν ὅπως ἐπανέλθωσιν
Οἱ ἄλλοι ὅλοι ὅσοι εξορίζονται ἀδίκᾳ, ἢ εκλιπαροῦν τοὺς πολίτες νὰ ἐπανέλθουν

ἢ διαμαρτόντες τούτου λοιδοροῦσι τὰς ἑαυτῶν πατρίδας, ὡς
ἢ ἀν ἀποτύχουν σὲ αὐτὸ κακολογοῦν τὶς πατρίδες τοὺς, ἐπειδὴ (κατὰ τὴ γνώμη τοὺς)

φαύλως αὐτοῖς προσφερομένας· ἐγὼ δὲ ἐπέπερ ἅπαξ ἀναξίως
τοὺς συμπεριφέρθηκάν ἀσχημᾶ· ἐγὼ βέβαια, ἐπειδὴ μιὰ φορὰ κατὰ τρόπο ἀνάξιο

ὧν ἐπολιτευσάμην ἠτύχησα, καὶ κατηγορῶν ἄλλων αὐτός ἐάλων,
πρὸς ὅσα ἔκανα ὡς πολίτης ἀτύχησα, κὶ ἐνὼ κατηγορούσα ἄλλους, ὁ ἴδιος καταδικάστηκα,

ἄχθομαι μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἐστίν, ἀγανακτῶ δὲ οὐδέν.
στενοχωριέμαι, βέβαια, ὅπως εἶναι φυσικόν, καθόλου ὅμως δὲν ἀγανακτῶ.

Οὐ γὰρ οὕτως ἔγωγε ἠλίθιος εἶμι ὥστε, ἐξ ἧς πόλεως Θεμιστοκλῆς
Γιατὶ ἐγὼ βέβαια δὲν εἶμαι τόσο ἠλίθιος ὥστε, ἀπὸ τὴν πόλιν ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ Θεμιστοκλῆς

ὁ τὴν Ἑλλάδα ἐλευθερώσας ἐξηλάθη, καὶ ὅπου Μιλτιάδης,
ὁ ἐλευθερωτὴς τῆς Ἑλλάδας ἐξορίστηκε, καὶ ὅπου ὁ Μιλτιάδης,

ὅτι μικρὸν ὄφειλε τῷ δημοσίῳ, γέρον ὧν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἀπέθανε,
ἐπειδὴ χρωστοῦσε μικρὸ ὄφελος στὴν πολιτεία, ἀν καὶ ἦταν γέρος στὸ δεσμοτήριον πέθανε,

ταύτη τῇ πόλει Αἰσχίνην τὸν Ἀτρομήτου
μ' αὐτὴν τὴν πόλιν ὁ Αἰσχίνης, ὁ γίος τοῦ Ἀτρόμητου,

φεύγοντα ἀγανακτεῖν οἶεσθαι δεῖν,
ἐπειδὴ εἶναι ἐξόριστος, νὰ θεωρεῖ ὅτι πρέπει νὰ ἀγανακτεῖ,

εἶ τι τῶν εἰωθότων Ἀθήνησιν ἔπαθεν. Ἀλλ' ἔγωγε
γιατὶ ἔπαθε κάτι τὸ συνηθισμένον στὴν Ἀθήνα. Ἀλλὰ ἐγὼ τουλάχιστον

καὶ λαμπρὸν εἰκότως μοι νομίσαιμ' ἂν αὐτὸ γενέσθαι,
θα μπορούσα νὰ θεωρήσω ἀκόμα καὶ λαμπρὸ αὐτὸ που μοὶ συνέβη,

τό μετ' ἐκείνων ἐν ἀδοξίᾳ παρὰ τοῖς ἔπειτα ἀνθρώποις
δηλαδὴ τὸ ὅτι μαζί με ἐκείνους (ἔχω πέσει) στὴν ἀφάνεια γιὰ τὶς μελλοντικὲς γενιές

καὶ ἄξιός τοῦ ὅμοια παθεῖν ἐκείνοις γεγονέναι.
καὶ ἔχω ἀξιωθεί νὰ πάθω τὰ ἴδια με ἐκείνους.

Ενότητα 11η: Επικίνδυνες συμμαχίες

Ὡ Αἰγισίλαε καί πάντες οἱ παρόντες Λακεδαιμόνιοι, ἐγὼ ὑμῖν, ὅτε τοῖς Ἀθηναίοις ἐπολεμεῖτε, **Αἰγισίλαε καὶ ὅλοι οἱ παρόντες Λακεδαιμόνιοι, ἐγώ, ὅταν πολεμούσατε τοὺς Ἀθηναίους,**

φίλος καὶ σύμμαχος ἐγενόμην, καὶ τό μὲν ναυτικό τό ὑμέτερον χρήματα παρέχων ἰσχυρόν ἐποίουν, **ἐγὼ φίλος καὶ σύμμαχός σας, καὶ τὸ ναυτικό σας παρέχοντας χρήματα ἔκανα ἰσχυρό,**

ἐν δὲ τῇ γῆ αὐτός ἀπὸ τοῦ ἵππου μαχόμενος μεθ' ὑμῶν εἰς τὴν θάλατταν κατεδίωκον **καὶ στὴν ξηρὰ ὁ ἴδιος πολεμώντας ἀπὸ τὸν ἵππο μαζί σας στὴ θάλασσα κατεδίωκα**

τούς πολεμίους. Καὶ διπλοῦν ὥσπερ Τισσαφέρνους οὐδὲν πώποτε μου ἔχοιτ' ἂν κατηγορῆσαι **τοὺς ἐχθρούς. Καὶ κάτι δόλιο δε θα μπορούσατε νὰ μου καταλογίσετε, ὅπως ὁ Τισσαφέρνης,**

οὔτε ποιήσαντος οὔτ' εἰπόντος πρὸς ὑμᾶς.
οὔτε ὅτι ἔκανα οὔτε ὅτι εἶπα ὡς τώρα σε εσάς.

Τοιοῦτος δὲ γενόμενος νῦν οὕτω διάκειμαι ὑφ' ὑμῶν
Ενῶ, ὅμως, σας συμπεριφέρθηκα κατὰ τέτοιο τρόπο, εσεῖς τώρα μου συμπεριφέρεστε ἔτσι

ὡς οὐδέ δεῖπνον ἔχω ἐν τῇ ἐμαυτοῦ χώρᾳ, εἰ μὴ τι ὧν ἂν ὑμεῖς λίπητε συλλέξομαι, **ὥστε οὔτε φαγητό δὲν ἔχω στὴ χώρα μου, ἐκτός ἂν συλλέξω κάτι ἀπ' αὐτὰ που ἀφήνετε πίσω,**

ὥσπερ τὰ θηρία. Ἄ δέ μοι ὁ πατήρ καὶ οἰκήματα καλὰ
ὡπως τὰ θηρία. Καὶ αὐτὰ που ὁ πατέρας μου καὶ σπίτια ωραία

καὶ παραδείσους καὶ δένδρων καὶ θηρίων μεστούς κατέλιπεν, ἐφ' οἷς ἠὺφραινόμην, ταῦτα πάντα **καὶ κήπους γεμάτους ἀπὸ δέντρα καὶ θηρία μου ἀφήσε, με τὰ ὁποῖα χαιρόμουν, ὅλα αὐτὰ**

ὄρω τὰ μὲν κατακεκομμένα, τὰ δὲ κατακεκαυμένα.
τὰ βλέπω ἄλλα κατεστραμμένα, ἄλλα κατακαμένα.

Εἰ οὖν ἐγὼ μὴ γινώσκω μήτε τὰ ὄσια μήτε τὰ δίκαια,
Ἄν λοιπὸν ἐγὼ δε γνωρίζω μήτε τὰ ὄσια μήτε τὰ δίκαια,

ὑμεῖς δὲ διδάξατέ με
εσεῖς ἐξηγήστε σε μένα

ὅπως ταῦτ' ἐστὶν ἀνδρῶν ἐπισταμένων χάριτας ἀποδίδοναι.
πὼς ἄνδρες που γνωρίζουν νὰ ανταποδίδουν τὴν ευεργεσία προβαίνουν σε αὐτὲς τὶς πράξεις.

Ενότητα 12^η: Θεϊκές αδυναμίες

ΑΡΗΣ: Ἦκουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπέλιπεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικά

ΑΡΗΣ: Ἀκουσες, Ἑρμῆ, τι ἀπειλές ἐκτόξευσε ἐναντίον μας ὁ Δίας τις πόσο ἀλαζονικές

καί ὡς ἀπίθανα; Ἦν ἐθελήσω, φησίν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρᾶν καθήσω,

καὶ ἀπίθανες; Ἀν θελήσω, λέει, ἐγὼ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ σκοινί θα ἀφήσω πρὸς τὰ κάτω

ὑμεῖς δὲ ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάσεσθέ με,

κι εσεῖς ἀφού κρεμαστεῖτε σε αὐτό θα ἐπιχειρήσετε με τὴ βία νὰ με τραβήξετε με δύναμη πρὸς τὰ κάτω,

ἀλλὰ μάτην πονήσετε· οὐ γάρ δὴ καθελκύσετε· εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι

ἀλλὰ μάταια θα κοπιᾶσετε· γιατί βέβαια δε θα με τραβήξετε κάτω· ἀν ὅμως ἐγὼ θελήσω

ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν

νὰ τραβήξω ἐπάνω, ὄχι μόνο ἐσάς, ἀλλὰ καὶ τὴν ξηρὰ καὶ τὴ θάλασσα

μετεωριῶ συνασπάσας· καὶ τᾶλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας.

σηκώνοντας σας ψηλά, θα σας τραβήξω ἐπάνω· καὶ τ' ἄλλα, ὅσα κι ἐσύ ἔχεις ἀκούσει.

Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἓνα πάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν

Ἐγὼ βέβαια ὅτι ξεχωριστὰ ἀπὸ τὸν καθένα (μας) εἶναι ἀνώτερος καὶ ἰσχυρότερος

οὐκ ἂν ἀρνηθεῖην, ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν [...] οὐκ ἂν πεισθεῖην.

δε θα μπορούσα νὰ το ἀρνηθῶ, ὅμως ὅτι μας ξεπερνᾶει τόσους μαζί, δε θα μπορούσα νὰ πιστέψω.

ΕΡΜΗΣ: Εὐφήμει, ὦ Ἄρες· οὐ γάρ ἀσφαλές λέγειν τὰ τοιαῦτα,

ΕΡΜΗΣ: Σιωπῆ, Ἄρη· γιατί δεν εἶναι ἀσφαλές νὰ λες τέτοια,

μή καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας.

μήπως καὶ κάτι κακό δεχτούμε ἀπὸ τὴ φλυαρία σου.

ΑΡΗΣ: [...] Ὁ μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς,

ΑΡΗΣ: [...] Αὐτό ὅμως πὸν μέσα στὴν ἀπειλή μου φάνηκε πιο γελοῖο, καθὼς το ἀκούγα,

οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ· μέμνημαι γάρ οὐ πρό πολλοῦ,

δε θα μπορούσα νὰ μὴν το πῶ σένα· θυμάμαι δηλαδὴ ὄχι πολὺ καιρὸ πρὶν,

ὅποτε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες ἐπεβούλευον

ὅταν ὁ Ποσειδῶνας καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάτησαν καὶ σχεδίαζαν

ξυνδῆσαι λαβόντες αὐτόν, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα

ἀφού τὸν συλλάβουν νὰ τὸν δέσουν χειροπόδαρα πόσο τρομοκρατημένος ἦταν,

τρεις ὄντας, καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον

καὶ μάλιστα ἐνὼ ἦταν τρεῖς, κι ἀν ἡ Θέτις δεν τὸν σπλαχνιζόταν καὶ δεν καλοῦσε σύμμαχο

Βριάρεων ἐκατόγχειρα ὄντα, κᾶν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῶ καὶ βροντῆ.

τὸν Βριάρεο με τὰ ἐκατό χέρια, θα εἶχε αἰχμαλωτιστεῖ μαζί με τὸν κεραυνὸ καὶ τὴ βροντῆ του.

Σαῦτα λογιζομένῳ ἐπῆει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρρημοσύνῃ αὐτοῦ

Σκεφτόμενος αὐτά, μου ἐρχόταν νὰ γελᾶσω με τὴν καυχησιολογία του.